

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/34/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319205405
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zita Leimbergerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1319205405.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zity Leimbergerovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobcu: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., Bratislava, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, proti žalovanému: O. C. V. Č. X. D. W. V. , D. W. XX.X.XXXX, N. F., F. XXX/X N., zastúpený spoločnosťou: JUDr. Roman Hojer, s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 50 708 953, Bratislava, Šustekova 51, o zaplatenie 4.619,33 €, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava III) zo dňa 26. januára 2023, č. k. 16 C 106/2019-231, takto

rozhodol:

Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava III) zo dňa 26. januára 2023, č. k. 16 C 106/2019-231, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III (aktuálne Mestský súd Bratislava IV), ďalej len „súd prvej inštancie“ rozsudkom zo dňa 26.1.2023, č. k. 16 C 106/2019-231, vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vychádzal zo žaloby doručenej dňa 2.10.2019, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 4.619,33 € s príslušenstvom, dôvodiac tým, že dňa 4.9.2018 uzatvorili žalobca a žalovaný Zmluvu o obchodnom zastúpení pri sprostredkovaní poistenia (ďalej len „zmluva o obchodnom zastúpení“), predmetom ktorej bol záväzok žalovaného vykonávať finančné sprostredkovanie v sektore poistenia alebo zaistenia medzi žalobcom (poisťovňou) a jej klientmi a záväzok žalobcu platiť žalovanému ako finančnému konzultantovi províziu. V zmysle províznych listov za mesiac február až august 2019 je žalovaný povinný vrátiť žalobcovi dlh, ktorý vznikol z titulu storno provízie v celkovej výške 4.619,33 €, ktorú sumu špecifikoval v pripojenej tabuľke:

- 02/2019 počiatočný stav 0; pohyb (-) - 1.908,66; pohyb (+) 0; konečný stav - 1.908,66;
- 03/2019 počiatočný stav - 1.908,66; pohyb (-) -309,60; pohyb (+) 0; konečný stav - 2.218,26;
- 04/2019 počiatočný stav -2.218,26; pohyb (-) -82,98; pohyb (+) 82,98; konečný stav - 2.218,26;
- 05/2019 počiatočný stav -2.218,26; pohyb (-) -2.300,90; pohyb (+) 0; konečný stav -4.519,16;
- 06/2019 počiatočný stav -4.519,16; pohyb (-) -0; pohyb (+) 100; konečný stav -4.419,16;
- 08/2019 počiatočný stav -4.419,16; pohyb (-) -200,17; pohyb (+) 0; konečný stav -4.619,33.

2. Ďalej žalobca uviedol, že na základe žiadosti bol žalovaný registrovaný pod č. XXXXXX dňom 27.3.2019 zrušený v zozname viazaných finančných agentov vedeného Národnou bankou Slovenska. Žalobca tvrdil, že dňa 19.3.2019 podal klient F. N. sťažnosť na manažéra US O. G. z dôvodu, že bol ako klient vedome uvedený do omylu pri uzatváraní poisťných zmlúv č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX. Tieto zmluvy boli odovzdané žalobcovi pod ziskateľským číslom žalovaného, hoci klient R. N. sa so žalovaným nestretol a ohľadom poisťných zmlúv (ďalej aj „PZ“) komunikoval výlučne s O. G., s ktorým uzatvoril 3 nové poisťné zmluvy. M. G. klientovi R. N. uviedol, že ak zruší dovtedajšie poisťné zmluvy, prevedú sa mu všetky finančné prostriedky na nové poisťné zmluvy a môže si z nich vybrať peniaze. Žiadanky o splatený stav podpísal a spracoval s M. G. a podpísal aj žiadanku zo dňa

18.1.2019 o zrušenie poisťnej zmluvy k bratovej poisťnej zmluve, pričom M. G. nespracoval Záznam o rokovaní k PZ č. XXXXXXXXXXXX a nedisponuje ním. Klient R. N. spolu so sťažnosťou na M. G. požiadal o zrušenie troch novo uzatvorených poisťných zmlúv, o vrátenie zaplateného poisťného k týmto zmluvám a o reaktiváciu pôvodných poisťných zmlúv. Dňa 9.5.2019 a 13.5.2019 M. G. v emailovej komunikácii so zamestnancom žalobcu uviedol, že s poisťníkom R. N. zrušil pôvodné poisťné zmluvy a uzatvoril tri nové PZ pre nespokojnosť poisťníka s pôvodným ziskateľom. R. N. bol následnej informovaný, že jeho tri nové poisťné zmluvy budú v správe žalovaného, návrh poisťky podpísal s týmto vedomím, osobne nechal podpísať tri nové poisťné zmluvy žalovanému, nakoľko bol v jeho skupine (? zrejme v skupine M. G.) v statuse nováčika od septembra 2019. Žalobca ešte opísal, že žalovaný dňa 14.5.2019 uviedol, že sa s R. N. nestretol, ani s ním neuzatvoril poisťnú zmluvu, na základe vystavenej intervencie k PZ č. XXXXXXXXXXXX mu M. G. nechal podpísať návrh poisťky ako aj príslušné dokumenty iba k tejto poisťnej zmluve. O výške provízie bol žalovaný informovaný províznymi listami, ktoré mu žalobca pravidelne posielal. Žalobca žalovaného vyzval listom zo dňa 17.7.2019 na úhradu dlhu z titulu storna provízie v celkovej výške 2.118,26 € do 30 dní odo dňa doručenia výzvy, ktorú žalovaný prevzal, avšak dlh neuhradil, pričom sa ku dňu podania žaloby tento dlh zvýšil o sumu 2.501,07 €.

3. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 177 ods. 1, čl. 8, § 151 ods. 1, ods. 2, § 215 ods. 1, § 180, § 183 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), § 1 ods. 1, ods. 2 veta prvá a druhá, § 2 ods. 2 písm. c/, § 261 ods. 1, ods. 8, § 652 ods. 1, ods. 4, ods. 5, § 564 ods. 1, § 655, § 655a, § 569 ods. 1, § 659a, § 662 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1 písm. a/, § 2 ods. 1 písm. a/, ods. 4, ods. 5, § 4 písm. a/ bod 1., § 6 ods. 1, ods. 2 písm. b/, § 8 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoFS“), § 488, § 489, § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podstatou daného sporu bolo to, že žalovaný ako viazaný finančný agent na základe zmluvy o obchodnom zastúpení mal pre žalobcu sprostredkovať uzatvorenie poisťných zmlúv v sektore poistenia alebo zaistenia, tzn. osobne vykonať finančné sprostredkovanie, za čo mu bola vyplatená provízia podľa zmluvy a Provízneho poriadku, pričom poisťné zmluvy, resp. poistenie na základe nich neskôr zaniklo, z ktorého dôvodu sa žalobca domáhal podľa dohodnutých zmluvných podmienok storna provízie spolu v sume 4.619,33 €. V danom prípade nebolo sporné, že dňa 4.9.2018 bola žalobcom ako poisťovňou - finančnou inštitúciou podľa § 4 písmeno b) ZoFS. a žalovaným ako viazaným finančným agentom podľa § 8 ZoFS v písomnej forme uzatvorená zmluva o obchodnom zastúpení pri sprostredkovaní poistenia, ktorej neoddeliteľnou súčasťou bola aj Príloha č.1 - Provízny poriadok časť A, verzia 12, platný a účinný od 1.1.2018 (ďalej aj „Provízny poriadok“). Rovnako nebolo sporné, že žalovanému boli na jeho bankový účet vyplácané provízie ako odmena za finančné sprostredkovanie z uzatvorených poisťných zmlúv s klientmi žalobcu. Nebolo sporné, že identifikátorom pre priznanie provízie a rovnako storna provízie bolo okrem mena finančného agenta aj jeho ziskateľské číslo (XXXXXXXXX), uvedené na poisťných zmluvách, ktoré uzatvoril klient R. N. ako poisťník so žalobcom a aj na predložených provízných listoch. Napokon nebolo sporné, že ani v jednom prípade dotknutých poisťných zmlúv (PZ č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX), v súvislosti s ktorými bola žalovanému za činnosť finančného agenta vyplatená provízia a následne vykonané storno tejto provízie, nevykonal činnosť viazaného finančného agenta osobne žalovaný, ale M. G., ktorý len formálne uviedol meno žalovaného a jeho ziskateľské číslo (XXXXXXXXX) do poisťných zmlúv, pričom žalovaný iba podpísal PZ a príslušnú dokumentáciu. Spornou skutočnosťou v danom prípade bol samotný výpočet storna provízie (výška žalovaného nároku) a vznik nároku žalobcu na storno provízie vo vzťahu k žalovanému. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca v rámci rozhodujúcich skutkových tvrdení opísal len okolnosti uzatvorenia zmluvy o obchodnom zastúpení medzi stranami sporu, okolnosti týkajúce sa sťažnosti R. N. na iného zamestnanca žalobcu M. G., uviedol tabuľku, pri ktorej len konštatoval, že v zmysle provízných listov je žalovaný povinný vrátiť storno provízie spolu v sume 4.619,33 €, avšak vôbec neobjasnil čo jednotlivé sumy a položky znamenajú a opäť len odkázal na predloženú dokumentáciu, z ktorej má vyplývať žalovaný nárok. Žalobca sa namiesto riadneho opísania podstatných skutkových okolností, na základe ktorých si uplatňuje žalovaný nárok, obmedzil na odkaz na predložené dôkazy (interné tabuľky, provízne listy atď.), z ktorých majú všetky tieto skutkové okolnosti vyplývať a ktoré jeho vznik preukazujú. Bez náležitého objasnenia konkrétnych súvislostí, väčšia časť žaloby obsahovala niektoré ustanovenia zmluvy o obchodnom zastúpení a Provízneho poriadku bez uvedenia, ku ktorým skutkovým okolnostiam sa tieto ustanovenia vzťahujú. Nakoľko žalovaný považoval za spornú žalovanú výšku storna provízie a aj vznik nároku žalobcu voči žalovanému, žalobca predložil súdu opakovane niektoré listinné dôkazy a doplnil ďalšie, avšak opäť bez uvedenia konkrétnych skutkových tvrdení odôvodňujúcich základ a výšku nároku v texte svojho písomného

vyjadrenia (doplnenia) s tým, že tieto majú vyplývať z predloženej tabuľky označenej ako „Špecifikácia zániku poisťných zmlúv zaradených v kmeni žalovaného“. Podľa názoru súdu prvej inštancie si žalobca v danom prípade nesplnil povinnosť tvrdenia, spočívajúcu v opise rozhodujúcich skutkových okolností, od ktorých odvodzuje žalovaný nárok. Až v prípade, že si žalobca túto povinnosť splní nasleduje dôkazná povinnosť, tzn. povinnosť žalobcu svoje tvrdenia, pokiaľ ich protistrana účinne poprie a teda sú sporné, preukázať dôkaznými prostriedkami. Povinnosť tvrdenia nemožno nahradiť odkazom na dôkazy, nakoľko nie je úlohou súdu bez objasnenia rozhodujúcich skutočností podstatné skutkové okolnosti vyhľadávať v predloženej dokumentácii a nahrádzať tak povinnosť žalobcu rozhodujúce okolnosti v žalobe opísať. Pokiaľ zástupkyňa žalobcu namietala, že práve žalovaný účinne nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu a z toho dôvodu sú tieto nesporné, súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko tieto neboli žalobcom dostatočne v žalobe uvedené, žalovaný nemohol namietat' konkrétny výpočet storno provízie, resp. konkretizovať, v čom je tento výpočet nesprávny, nakoľko v žalobe takáto skutočnosť absentovala. V danom prípade si žalobca nesplnil svoju povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutkových okolností, keď v žalobe neopísal spôsob výpočtu vyplatených provízií a ani spôsob výpočtu storno provízií, ktorých vrátenia sa od žalovaného domáha. Za takého stavu nemohlo dôjsť k preneseniu povinností tvrdenia na žalovaného a žalobca nemôže namietat', že žalovaný účinne nepoprel jeho nedostatočné tvrdenia. Žalovaný považoval vznik nároku žalobcu za sporný, namietal ho a rovnako namietal aj jeho výšku. Povinnosťou žalobcu bolo potom doplniť skutkové tvrdenia a sporné skutočnosti následne dôkazne preukázať. Žalobca však skutkové tvrdenia nedoplnil a len odkázal, že vyplývajú z predložených dôkazov. Prvoinštančný súd zároveň uviedol, že zo skutkových zistení v danom konaní však nesporné vyplývalo, že žalovaný osobne nevykonával činnosť viazaného finančného agenta, na ktorú sa zaviazal podľa zmluvy o obchodnom zastúpení v súvislosti s uzatvorením nových poisťných zmlúv klientom žalobcu R. N.. Nebolo sporné, že žalovaný uzatvorenie týchto poisťných zmlúv, ktoré neskôr zanikli nesprostredkoval, ale s klientom osobne komunikoval a uzatvorenie nových poisťných zmlúv sprostredkoval M. G.. V takom prípade žalovanému nevznikol podľa zmluvy o obchodnom zastúpení ani nárok na províziu a pokiaľ mu bola táto vyplatená, bola mu vyplatená bez právneho dôvodu. V tom prípade u žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré bol povinný žalobcovi vydať. Uvedené skutkové okolnosti boli žalobcovi pri podaní žaloby známe, nakoľko zo žaloby aj predložených listín (sťažnosti, vysvetlenia, správy - odsek 59. až 61 napadnutého rozsudku) vyplývalo, že ešte pred podaním žaloby vykonaným šetrením zistil, že žalovaný nesprostredkoval uzatvorenie poisťných zmlúv s F. N., a že iba formálne bolo na dotknutých PZ uvedené jeho ziskateľné číslo a meno, pričom sprostredkovanie poistenia vykonával iný zamestnanec žalobcu M. G.. Napriek tomu si žalobca uplatňoval žalovaný nárok voči žalovanému z titulu uzatvorenej zmluvy o obchodnom zastúpení ako storno provízie. V konaní však nebolo preukázané, že by žalovanému vznikol nárok na províziu za predmetné poisťné zmluvy, nakoľko jej uzatvoreniu nedošlo v dôsledku jeho činnosti a potom nemohol ani žalobcovi vzniknúť nárok na storno provízií, ktoré boli žalobcovi bezdôvodne vyplatené. Žalobcovi mohol vzniknúť voči žalovanému iba nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu vyplatených provízií žalovanému bez právneho dôvodu, avšak žalobca neuviedol podstatné skutkové okolnosti, najmä výšku vyplatených provízií, aby súd prvej inštancie mohol tento nárok žalobcovi priznať. Naopak, žalobca napriek svojim predchádzajúcim zisteniam v žalobe tvrdil, že boli splnené podmienky vzniku nároku na storno provízie, nakoľko žalovaným sprostredkované zmluvy (hoci žalobca vedel, že ich žalovaný nesprostredkoval) zanikli alebo niektorým bola znížená výška poisťného, čím sa znížil nárok na vyplatenie provízie. Poukazoval pritom na zmluvné dojednanie upravujúce podmienky vyplatenia provízie a prípady, kedy je finančný agent povinný vyplatenú províziu poisťovní vrátiť. Podľa ich obsahu vzniká nárok na storno provízie prípade, že zanikne obchodným zástupcom sprostredkované poistenie a/alebo v jeho priebehu dôjde k zníženiu výšky ročného poisťného. Je zrejmé, že ani jednému z týchto prípadov v predmetnom spore nedošlo, nakoľko poistenie na základe dotknutých 3 poisťných zmlúv nesprostredkoval ako obchodný zástupca žalovaný, ale iný zamestnanec žalobcu. Rovnako z toho vyplýva, že žalovaný nárok predstavuje určitú časť skutočne vyplatených provízií, predstavujúcu tzv. storno provízie, avšak žalobca nekonkretizoval spôsob jeho výpočtu a len uviedol, že sa nároky žalovaného na províziu mesačne zúčtovali so vzájomnými nárokmi žalobcu na vrátenie storno provízií. Na základe uvedených dôvodov dospel prvoinštančný súd k záveru, že žalobca v konaní nešpecifikoval a ani nepreukázal ako dospel k žalovanému nároku, ktorého výška zostala sporná, keď posúdením zistených skutočností nebolo ani preukázané, že by žalobcovi vznikol nárok na storno provízie z titulu uzatvorenej zmluvy o obchodnom zastúpení. Nárok, ktorého sa mohol žalobca voči žalovanému domáhať podľa nesporných zistení v rámci konania, bol podľa konajúceho súdu nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu vyplatených provízií bez právneho dôvodu, keďže žalovanému nemohli byť vyplatené provízie na základe uzatvorenej zmluvy o obchodnom zastúpení, nakoľko nesplnil základnú podmienku vyplatenia provízie, a to osobný

výkon činnosti finančného sprostredkovateľa v oblasti poistenia, vo vzťahu k 3 novým poistným zmluvám R. N.. Z iného právneho titulu (bez dôvodného obohatenia) však žalobcovi nárok priznať nemohol pre absenciu skutkového vymedzenia konkrétnej výšky vyplatených provízií z dotknutých poistných zmlúv, tzn. nedostatočnej špecifikácie výšky žalovaného nároku.

4. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil súd prvej inštancie ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a úspešnosťou žalovaného, ktorému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu a včas podal žalobca odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.); súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie vyhodnotil a vykonal dôkazy, a to podľa svojej úvahy, pričom ale opomenul vyhodnotiť relevantné dôkazy predložené žalobcom, a následne skutočnosti tvrdené týmito dôkazmi vyčítal žalobcovi, ako neunesenie dôkazného bremena a považoval tieto skutočnosti za nepreukázané a navyše dôkazy nevyhodnotil v ich vzájomných súvislostiach, ktoré boli relevantné pre daný spor, čo vyšlo za konania najavo vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav, v zmysle ktorého rozhodol, ktorý obsahlo až zahlcujúco zdôvodnil, pričom došiel na základe vykonaných, resp. nevykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nosným dôvodom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie bol záver o neunesení dôkazného bremena žalobcu, t. j. nepreukázanie oprávneného nároku, a preto musí znášať žalobca procesnú zodpovednosť za nedokázanie tvrdených skutočností. To, že rozhodnutie súdu spĺňa kritériá pre rozhodnutie vo veci samej z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj rozsiahle zdôvodnenie neznamena, že v predmetnom rozsahu zdôvodnení sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými pre vec podstatnými otázkami. Poukázal na to, že na základe jednostranného stotožnenia súdu prvej inštancie s vyjadreniami žalovaného, samotné rozhodnutie a odôvodnenie vo veci samej trpí jednostranným formalizmom a odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje za rozporné so zákonom, je nepresvedčivé a nepreskúmateľné, nakoľko jeho závery neboli ozrejmené takým spôsobom, aby žalobca ako strana sporu nemusel hľadať odpoveď na rozhodujúce skutočnosti v rovine dohadov a aby sa s prijatými závermi mohol stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych, ale aj skutkových záverov. K tvrdeniam žalovaného uvedeným aj v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (bod 7., 9. a bod 64.), ktoré žalobca považuje za účelové uviedol, že v zmysle právnej úpravy je nutné zobrať do úvahy kontext zmluvného vzťahu žalobcu a žalovaného ako podnikateľov, pričom je zrejmé, že aj ochrana obchodných zástupcov musí byť ohraničená z dôvodu špecifik týkajúcich sa tak osobitej oblasti ako je poistný trh, poisťovníctvo. Obchodný zástupca ako žalovaný nepožíva v zmysle slovenskej legislatívy osobitnú ochranu ako napríklad spotrebiteľ. Obchodný zástupca je podnikateľ a vykonávanie činnosti finančného sprostredkovania je podnikaním na základe osobitného právneho predpisu. Strany sporu sa v zmluve dohodli na vzájomných právach a povinnostiach a je potrebné z nich vychádzať a nie je vôbec dôvodné poskytovať žalovanému zvýšenú ochranu. Žalovaný ako podnikateľ zodpovedá za svoje záväzky sám; pri porušení zmluvných alebo mimozmluvných povinností budú dôsledky z toho vyplývajúce, vyvozené voči podnikateľovi. Obchodný zákonník (§ 655, § 652 ods. 1 a ods. 3, § 658 ods. 1) jednoznačne upravuje objektívnu zodpovednosť za uzatvorený obchod v zmysle zmluvy a platnej legislatívy, ktorá sa odvodzuje od jeho statusu podnikateľa. Poukázal aj na čl. II. bod 2. zmluvy o obchodnom zastúpení, podľa ktorého bol žalovaný ako finančný konzultant povinný vykonávať finančné sprostredkovanie v zmysle tejto zmluvy osobne, pričom v bode 3. tohto článku bol žalovaný ako finančný konzultant povinný vykonávať finančné sprostredkovanie v súlade s platnými právnymi predpismi, ktoré sa vzťahujú na vykonávanie finančného sprostredkovania. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalovaný neuzavrel poistné zmluvy s klientom N., prekvalifikoval právny nárok žalobcu na právny titul bez dôvodného obohatenia v časti, ale žiadnym spôsobom neriešil konanie žalovaného, ktoré napĺňa znaky podvodného konania spolu s p. G.. Z jednotlivých vyjadrení bolo a je úplne zrejmé, že žalovaný vedel čo podpisuje a vedel, že poistné zmluvy s p. N. nesprostredkoval, ale zobral za poistné zmluvy províziu, ktorú nemal v úmysle vrátiť. Žalovaný teda konal úmyselne a je klamlivé a účelové jeho tvrdenie, že nevedel čo za dokumenty podpisuje, ad 1/ z dôvodu, že poistné zmluvy majú špecifický vzhľad a ad 2/, za uvedené dokumenty očakával províziu ako sám potvrdil, t. j. nielen p. G., ale aj žalovaný, konali za účelom uviesť do omylu nielen klienta, ale aj žalobcu za účelom vyplatenia provízie, ktorú žalovaný ako sám uviedol vo svojej výpovedi nemienil vrátiť, lebo na to nevidel dôvod, aj keď si bol vedomý, že to nie je správne. Súd prvej inštancie sa podľa žalobcu pomerne rozsiahlo

venoval otázke, akú činnosť žalovaný pre žalobcu vykonával, pričom prekvalifikoval v časti uplatnený právny nárok žalobcu, a toto prekvalifikovanie rozsiahlo zdôvodnil, ale nevysporiadal sa s časťou uplatneného nároku, ktorý v zmysle vyjadrenia súdu prvej inštancie neprekvalifikoval, ale len zdôvodnil, že uvedenú nárokovateľnú časť žalobcu nepreukázal, čo však nijako nezdôvodnil. Poukázal na otázku, ktorá je pre výsledok sporu rozhodujúca, a to okolnosti vzniku nároku žalobcu na vrátenie žalovanej sumy, ktorou sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nezaoberal s tým, že výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. V súvislosti so zásadou iura novit curia (súd pozná právo) poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Cdo 196/2009, zo dňa 22.9.2010, sp. zn. 5 Cdo 385/2012, zo dňa 6.2.2013, sp. zn. 4 M Cdo 15/2010, zo dňa 27.7.2011. Najvyšší súd Slovenskej republiky tak vo svojej rozhodovacej praxi zastáva rovnaký názor zdieľaný aj žalobcom, že strany konania nie sú povinné uplatnený nárok ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne správne kvalifikoval. Súd je tak povinný skúmať, či tvrdené skutočnosti možno podriadiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie. Ak strana uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdený nárok, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany sporu a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Súd teda nie je viazaný právnou kvalifikáciou, ale len skutkovým vymedzením v žalobe a musí si vyriešiť aj prípadnú konkurenciu (súbeh) právnych nárokov a spomedzi viacerých vybrať správnu právnu normu. Súd prvej inštancie sa napriek svojmu rozsiahlemu vyjadreniu žiadnym spôsobom nezaoberal nárokom žalobcu, ktorý vznikol vykonávaním činnosti finančného sprostredkovania žalovaným a poisťňami zmluvami, ktorých uzatvorenie sprostredkoval žalovaný, a to napríklad klientov p. T. S. a p. N. O.. Celú svoju pozornosť pritom zamerl na poisťné zmluvy uzatvorené len s klientom p. N. a opomenul skutočnosť, že nie všetky poisťné zmluvy, ktoré si uplatnil žalobca v žalobnom návrhu boli uzatvorené podvodným spôsobom s klientom p. N., pri ktorých súd prvej inštancie prekvalifikoval právny nárok žalobcu z titulu storna provízie na bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s uplatneným žalobným nárokom, ktorý bol preukázaný dôkazovými prostriedkami ako poisťňami zmluvami, zánikovými listami k poisťným zmluvám, výpismi z účtu o úhrade provízie na účet žalovaného spolu s províznymi listami, na ktorých sú vyšpecifikované poisťné zmluvy a výška vyplatenej, resp. stornovanej provízie a jednotlivými vyjadreniami žalobcu, ktoré považoval za nedostatočné a opakujúce sa. Žalobca počas celého súdneho konania nemenil právny názor a dopĺňal dôkazové prostriedky na preukázanie svojich tvrdení, aj napriek skutočnosti, že sa právny zástupca žalobcu ako jediná osoba, ktorá zastupuje žalobcu pred súdmi v obchodnoprávnych sporoch s obchodnými zástupcami, opakovane nemohol dostať na pojednávanie. Napriek neprítomnosti na pojednávaní bol žalobca aktívny a preukázal súdu svoj nárok dôkaznými prostriedkami a vyjadreniami. Zároveň menovite uviedol všetky relevantné dôkazy, ktoré počas súdneho konania predložil s tým, že žalovaný žiadny relevantný dôkaz nepredložil. Pripomenul, že v jednotlivých provízných listoch sú uvedené všetky údaje, na základe ktorých boli provízie vyplácané žalovanému a v prípade, že došlo k stornu poisťnej zmluvy počas zmluvného vzťahu so žalovaným, žalobca si storno províziu započítal z nároku na vzniknutý nárok na vyplatenú províziu a rozdiel bol posielaný na účet žalovaného. Žalovaný tento systém vzájomnej spolupráce počas trvania zmluvného vzťahu nerozporoval a akceptoval mesačne vyplácané provízie, ktoré boli ponižované o jednotlivé vzniknuté storno provízie a len účelovo spochybnil pravidelné informovanie na mesačnej báze v prípade, že na poisťnej zmluve došlo k pohybu (zmene). Žalobca poukázal aj na skutočnosť, že princíp vzniku nároku na vyplatenie provízie pred ukončením spolupráce so žalovaným je totožný s postupom storno provízie, ktorá sa týka výpočtu žalovanej sumy. V predmetných provízných listoch žalobca s mesačnou periodicitou zúčtoval nároky na vyplatenie provízie žalovanému so vzájomnými nárokmi na vrátenie storno provízií žalobcovi. V súvislosti s vyjadrením súdu prvej inštancie uvedeným v bode 74. odôvodnenia napadnutého rozsudku poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 471/2016, zo dňa 26.4.2018. Súd prvej inštancie svojím rozhodnutím a odôvodnením a v konečnom dôsledku nekonaním, mal za to, že každý argument, ktorým žalobca odôvodňoval výšku svojho nároku nespĺňal kritéria vyžadované súdom prvej inštancie na preukázanie výšky uplatňovaného žalobného nároku, čo však žalobca považuje za nespravodlivé z dôvodu, že procesne pochybil, čím vyvolal stav dôkaznej núdze a zo zistených skutočností prijal nesprávny právny záver a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je tak založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalobca má za to, že vo svojich vyjadreniach dostatočne vysvetlil uplatnený nárok čo do dôvodu a výšky a doplnil ho dôkaznými

prostriedkami. Upresnil, že žalobný návrh v sebe subsumoval osem poistných zmlúv, ktoré preukázal žalobca fotokópiami, províznymi listami, kde je uvedená poistná zmluva s menom klienta a špecifikami a výpismi z účtu, ktoré pripojil žalobca k províznym listom a v konečnom dôsledku špecifikáciou poistných zmlúv s detailami a výškou vyplatenej provízie a výškou storno provízie. Podľa jeho názoru sa súd prvej inštancie mylne domnieva, že jeho konanie a oboznamovanie sa so žalobným návrhom „nie je úlohou súdu...“ a toto pasívne tvrdenie konajúceho súdu je v rozpore s ustanovením § 191 ods. 1 C.s.p. Ozrejmil, že vedie stovky súdnych sporov, v ktorých si uplatňuje nárok nie z ôsmych, ale z desiatok až stoviek poistných zmlúv a súdy sa s dôkazovými prostriedkami predloženými žalobcom oboznamujú a vyhodnocujú v listinnej podobe ako neoddeliteľnej súčasťou žalobného návrhu. Súdu prvej inštancie vytkol, že sa nevysporiadal s dôkaznými prostriedkami, ale uspokojil sa s osvojením si irelevantných vyjadrení žalovaného bez overenia obsahu predložených dôkazov. Ak by totiž konajúci súd venoval dostatočný čas vykonávaniu dôkazov a zároveň by sa dostatočným spôsobom oboznámil s dôkazovou dokumentáciou s ohľadom na rozhodné skutočnosti, uvedenej chybné argumentácii sa mohol vyhnúť a v zmysle platnej právnej legislatívy a judikatúry rozhodnúť. Ohľadne dokazovania, resp. dôkazného bremena odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 81/2010, zo dňa 31.5.2010. Zopakoval, že preukázal svoj nárok a aj výšku storno provízie, ktorá je vyšpecifikovaná v jednotlivých dôkazoch, ktoré predložil. Súd prvej inštancie akceptoval ústne rozporovanie žalovaného o nepreskúmateľnosti výšky a výpočtu žalovaného, ale uvedenú skutočnosť nekonfrontoval s dôkaznými prostriedkami predloženými žalobcom. Žalovaný žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil výpočet storno provízie za jednotlivé poistné zmluvy. Žalobca zároveň zastával názor, že jeho neúčast na pojednávaní, nemôže vyvolať konanie súdu, ktoré v sebe subsumuje automatické nevykonanie predložených dôkazov z jeho strany a zároveň degradovanie žalobcom predložených dôkazov na dôkazy bez právnej relevancie a sily. Ak žalovaný spochybňoval výpočet storno provízie, mal právo využiť znalecké dokazovanie a predložiť, resp. podporiť účelové tvrdenia o nepreskúmateľnosti výpočtu storno provízií. Zo strany žalovaného sa tak nestalo, pričom súd prvej inštancie sa stotožnil s jeho vyjadreniami, ktoré boli v podstate nekonzistentné a žalovaný v priebehu konania menil svoje vyjadrenia účelovo a tieto svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nepreukázal. Následne opísal fungovanie svoj interného systému („poistno-technický systém Unius“) pri vyčíslívaní súm uplatnených v súdnych konaniach opierajúci sa o provízny poriadok, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy o obchodnom zastúpení, pričom provízne listy sú generované týmto interným IT systémom Unius a ktoré sú oficiálnym výstupom zo spracovania účtovnej závierky provízií za účtovný mesiac a odrážajú skutočnosti súvisiace so stavom poistnej zmluvy sprostredkovanéj obchodným zástupcom, teda aj žalovaným. Provízne listy sú riadne akceptovaným daňovým a účtovným dokladom obchodného zástupcu (žalovaného), ktorému boli aj riadne doručené. Zopakoval, že Obchodný zákonník upravuje objektívnu zodpovednosť žalovaného za uzatvorený obchod v zmysle zmluvy a platnej právnej legislatívy, ktorá sa odvodzuje od jeho statusu podnikateľa. Poukázal na rozhodnutie bývalého Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 42 C 71/2012, zo dňa 22.9.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob32/2021, zo dňa 19.4.2023, ktorý pri svojom rozhodovaní vychádzal z rozhodnutia Európskeho súdneho dvora sp. zn. C-48/16, zo dňa 17.5.2017, ktorého závery žalobca následne citoval. Na záver uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie svojou obsiahlosťou spôsobilo svoju nezrozumiteľnosť a nevysporiadaním sa so žalobným návrhom ako celkom a odvolaciemu súdu navrhol ho v celom rozsahu zrušiť a vrátiť na nové rozhodnutie, pričom si uplatnil aj trovy konania vo výške zaplateného súdneho poplatku za podanie odvolania.

6. Žalovaný k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím prvostupňového (správne: prvoinštančného - poznámka odvolacieho súdu) súdu a nemá voči nemu akékoľvek výhrady. Súd prvej inštancie rozhodol správne, v súlade so všetkými príslušnými právnymi predpismi, súdne rozhodnutie je riadne odôvodnené. Opakovane zdôraznil, že žalobca sa nezúčastňoval súdnych pojednávaní a bol procesne pasívny a neuniesol dôkazné bremeno. Nedoplnil rozhodujúce skutkové tvrdenia a nevysvetlil význam ním predložených dokumentov. Pritom žalobca bol už dňa 17.2.2022 súdom upovedomený, že zástupkyňa žalobcu je povinná zúčastniť sa pojednávania, bol navrhnutý jej výsluch a bola upovedomená, že výška ňou žalovanej sumy je sporná, nešpecifikovaná, zo žaloby ani z neskorších podaní nie je zrejmý spôsob jej výpočtu a žalobca v tomto smere žalovanú sumu neupresnil. Žalobca v podanom odvolaní uviedol výpočet dokumentov, ktoré súdu predložil, vôbec však nevysvetlil, ako mali tieto dokumenty preukazovať jeho nárok a jeho výpočty. Dôkazy predložené žalobcom sú teda nedostatočné. Odvolaciemu súdu navrhol odvolanie žalobcu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

7. Ďalšie vyjadrenia sporové strany nezaslali.

8. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nie je možné potvrdiť, ani zmeniť (§ 389 ods. 1 písm. c/ C.s.p.).

9. Úlohou odvolacieho prieskumu s poukazom na rozsah odvolania žalobcu a ním uplatnené odvolacie dôvody, ako aj odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne.

10. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na skutkovom závere, že „v danom prípade si žalobca nespĺnil svoju povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutkových okolností, keď v žalobe neopísal spôsob výpočtu vyplatených provízií a ani spôsob výpočtu storno provízií, ktorých vrátenia sa od žalovaného domáha. Za takého stavu nemohlo dôjsť k preneseniu povinností tvrdenia na žalovaného a žalobca nemôže namietat, že žalovaný účinne nepoprel jeho nedostatočné tvrdenia. Žalovaný považoval vznik nároku žalobcu sa sporný, namietal ho a rovnako namietal aj jeho výšku. Povinnosťou žalobcu bolo potom doplniť skutkové tvrdenia a sporné skutočnosti následne dôkazne preukázať. Žalobca však skutkové tvrdenia nedoplnil a len odkázal, že vyplývajú z predložených dôkazov.“ Súd prvej inštancie dospel k záveru, že keďže žalobca v konaní nešpecifikoval a ani nepreukázal, ako dospel k žalovanému nároku, ktorého výška zostala sporná, keď posúdením zistených skutočností nebolo ani preukázané, že by žalobcovi vznikol nárok na storno provízie z titulu uzatvorenej zmluvy, bolo potrebné žalobu v celom rozsahu zamietnuť. S týmto záverom sa odvolací súd nestotožňuje a uznávajúc správnosť argumentácie žalobcu uvedenú v jeho odvolaní naopak zastáva názor, že z obsahu spisu, resp. z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca svoj nárok odvodzuje zo zmluvy o obchodnom zastúpení pri sprostredkovaní poistenia v univerzálnej sieti uzavretej so žalovaným dňa 4.9.2018, vrátane jej prílohy. Ďalšími relevantnými listinnými dôkazmi preukazujúcimi žalobcov nárok sú: provízne listy za mesiac február, marec, apríl, máj, jún a august 2019, žiadosť o zrušenie zápisu v registri, podregistri poistenia alebo zaistenia, zoznam viazaných finančných agentov vedenom Národnou bankou Slovenska zo dňa 20.3.2019, list zo dňa 27.3.2019 - Oznámenie s doručenkou, sťažnosť podaná klientom F. N. dňa 19.3.2019, zápis o podaní vysvetlenia zo dňa 14.5.2019, interná správa zo dňa 15.4.2019, smernica pre finančného konzultanta X/FK/XXXX, výzva žalobcu zo dňa 17.7.2019 s doručenkou, ako aj listiny doplňujúce žalobu dňa 28.10.2022, a to: špecifikácia zániku poistných zmlúv zaradených v kmeni žalovaného, C. O., CISR: XXXXX, výpisy z účtu (usporiadané v zmysle úhrad uvedených v províznych listoch), provízne listy za mesiac október, november a december 2018 a provízne listy za mesiac január 2019, fotokópie poistných zmlúv, za ktoré bola žalovanému vyplatená provízia spolu so zánikovými listami. Špecifikácia poistných zmlúv, ktorých uzavretie žalovaný sprostredkoval a následne boli stornované zánikovými listami, bola podľa názoru odvolacieho súdu žalobcom detailne špecifikovaná (v nadväznosti na úplnosť opísaných rozhodujúcich skutočností), čo nespochybňuje ani súd prvej inštancie. Ako nedostatočne preukázanú však súd prvej inštancie vyhodnotil otázku „výpočtu storna provízie, resp. výšku žalovaného nároku a vznik nároku žalobcu na storno provízie vo vzťahu k žalovanému.“ Nemožno preto súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozhodnutí, že žalobca nespĺnil (resp. vzhľadom na zmenu právnej kvalifikácie splnil nedostatočne?) povinnosť „uviesť (opísať) konkrétne okolnosti sprostredkovania dotknutých PZ (kedy a kde došlo k vykonaniu finančného sprostredkovania žalovaným, aká dokumentácia bola spracovaná, resp. klientovi predložená), ako bola vypočítaná provízia za sprostredkovanie jednotlivých poistných zmlúv, kedy, v akej výške bola žalovanému vyplatená, ďalej konkrétne okolnosti zániku týchto PZ, konkrétny spôsob výpočtu storna provízie, prípadne spôsob započítania nárokov žalobcu a žalovaného, príp. opísať výsledky šetrenia žalobcu ohľadom sťažnosti klienta, postup žalobcu vo vzťahu M. G. a voči žalovanému a pod.“, keď „...Žalobca sa namiesto riadneho opísania podstatných skutkových okolností na základe, ktorých si uplatňuje žalovaný nárok, obmedzil na odkaz na predložené dôkazy (interné tabuľky, provízne listy atď.), z ktorých majú všetky tieto skutkové okolnosti vyplývať a ktoré jeho vznik preukazujú“. Ak bol teda súd prvej inštancie názoru, že žalobca si povinnosť tvrdenia, spočívajúcu v opise rozhodujúcich skutkových okolností, od ktorých odvodzuje žalovaný nárok, v tejto súvislosti sa odvolaciemu súdu javí ako nekonzistentné jeho konštatovanie uvedené v bode 75. odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého „Zo skutkových zistení v danom konaní však nesporne vyplývalo, že žalovaný osobne nevykonával činnosť viazaného finančného agenta, na ktorú sa zaviazal podľa Zmluvy, v súvislosti s uzatvorením nových poistných zmlúv klientom žalobcu R. N.. Nebolo sporné, že žalovaný uzatvorenie týchto poistných zmlúv, ktoré neskôr zanikli nesprostredkoval, ale s klientom osobne komunikoval a

uzatvorenie nových poisťných zmlúv sprostredkoval M. G.. V takom prípade žalovanému nevznikol podľa Zmluvy ani nárok na províziu a pokiaľ mu bola táto vyplatená, bola mu vyplatená bez právneho dôvodu.“

11. Odvolací súd sa preto stotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.). Nestotožnil sa však s odvolacím dôvodom žalobcu podľa § 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p. (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností). Súd prvej inštancie totiž žalovaným navrhnuté dôkazy vykonal, avšak (ako už bolo uvedené) na ich základe dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), následkom čoho vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Odvolacie dôvody žalobcu v zmysle ustanovení § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p. tak odvolací súd vyhodnotil ako dôvodné. Odvolací súd sa ďalšími odvolacími námietkami žalobcu nezaoberal, nakoľko bezpochyby budú predmetom opätovného preskúmania veci súdom prvej inštancie.

12. Odvolací súd dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. K odvolacím námietkam žalobcu o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu je potrebné uviesť, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovení § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti.

13. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové rozhodnutie, nakoľko súd prvej inštancie prejednávanú právnu vec nesprávne právne posúdil, keď žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, nakoľko nebola preukázaná výška uplatneného nároku, resp. žalobca nedostatočne zrozumiteľne a presvedčivo nešpecifikoval spôsob jeho výpočtu. V tejto súvislosti je však potrebné žalobcovi pripomenúť, že v prípade, ak predmetom sporu je splnenie povinnosti zaplatiť určitú peňažnú sumu, bude za účelom preukázania dôvodnosti žaloby na plnenie, resp. pre úspech v spore, nespoliehať sa len na výstup z interného IT systému, ale za účelom náležitého spôsobu vykonania (vrátane fázy hodnotenia) predložených listinných dôkazov, dostaviť sa na súdom nariadené pojednávanie, navyše za predpokladu, že súd stranu sporu, resp. jeho zástupcu (v tomto prípade žalobcu) v predvolaní vyzve, aby sa osobne dostavil na pojednávanie, nakoľko sa vyžaduje jej fyzická prítomnosť na pojednávaní. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude opätovne rozhodnúť o nároku žalobcu s tým, že v prvom rade bude potrebné dôsledne pristúpiť k posúdeniu skutkových tvrdení žalobcu a náležitému hodnoteniu predložených listinných dôkazov. Tieto posúdi z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení, pričom potom jeho úlohou bude vo veci znova rozhodnúť. V odôvodnení rozhodnutia zároveň súd prvej inštancie uvedie aj citáciu aplikovaných právnych noriem, vysvetlenie, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve týchto právnych noriem a dostatočnú argumentáciu pri ich výklade. Odvolací súd podotýka, že v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení rozsudku je súd povinný uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd prvej inštancie bude zároveň dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

14. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne aj o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie, vrátane trov konania vzniknutých stranám v konaní pred odvolacím súdom (§ 396 ods. 1, ods. 3, § 255 a nasl. C.s.p.).

15. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).